

har erklæret, at jeg ikke vilde udtale mig om, hvorvidt Regjeringen havde handlet rigtigt eller urigtigt i denne Sag, fordi jeg ikke var tilstrækkelig oplyst i saa Henseende, dog siger om mig, at han har den Tro, at jeg vil komme til at gaae i en vis Retning, og navnlig at jeg skulde mene, at der var gaaet disse Ciere for nær, samt at jeg desuden, hvis jeg kunde opnaae det, nok vilde have, at de paagjældende Ciere fik deres Eiendomme aldeles gratis løste for den omhandlede Servitut. Dette sluttede han af nogle Minder, som han havde fra Fortiden, men jeg maa gjøre opmærksom paa, at hvad jeg end kan have ønsket, før dette Forhold blev ordnet ved Lov, foreligger der nu for mig kun det Spørgsmaal: Hvorledes Loven er bleven udført, og det er noget heelt Andet. Dernæst skal jeg gjøre opmærksom paa, at det samme ærede Medlem indfød et lille Ord i det, jeg havde sagt. Jeg udtalte Dnsket om, at der maatte nedsettes et Udvalg med et overveiende juridisk Element, men dette refererede det ærede Medlem, som om jeg havde sagt et „Kjøbenhavnssk juridisk Element“. Det maa jeg have mig frabedt; thi jeg hører netop til dem, som ønske, at det nøie skal undersøges, om Kjøbenhavn ikke har faaet noget Mere, end man burde indrømme det, idet man har seet Sagen fra et særdeles høimodigt og høit Standpunkt, som det sommer sig en Regjering, og som den høitærede Krigsminister gjorde gjældende, at Regjeringen havde stillet sig paa. Det er disse to Bemærkninger af det ærede Medlem, som jeg bestemt maa paastaae vare aldeles uberettigede. Den eneste rigtige Betragtning af denne Sag, som den nu foreligger, er ikke den, om der skal reises Anklage imod eller gives Roes til Ministeriet, men det er blot den, at Thinget selv kommer til at eftersee, hvad det er, der er skeet, og hvorledes Loven er udført. Vi bør ikke sidde her og lade en Sag, der angaaer saamange Millioner, passere forbi Næsen af os uden at værdige den at see tilbunds i den.

Søgsbro: Jeg havde ikke tænkt at tage Ordet i denne Sag, men efter Forhandlingernes Gang maa jeg dog tillade mig at begrundede, hvorfor jeg meget ønsker et saadant.

Dengang jeg saae Forslaget, troede jeg, at der aldeles ikke vilde høve sig nogen Stemme imod et saadant Udvalgs Nedsættelse, men ikke desto mindre er det dog skeet og det endog med temmelig Styrke. Det forekommer mig dog klart, at naar her er Tale om Afhændelsen af et Terrain, der for 8—9 Aar siden er, ikke af enkelte Private, men af selve Regjeringen, efter Undersøgelse af meget betroede Mænd, som den Dag idag sidde i Administrationen som Departementschefer, bleven angivet til en Værdi af fra 6 til 9 Millioner Rd., og naar denne Afhændelse nu er skeet paa Regjeringens eget Ansvar for en Pris af lidt over 1 Million Rigsdaler, og der til Dækning af Udgifterne er anvendt af Kjøbenhavns Commune Tilskud, som Staten hidtil har ydet den, og som nu ere blevne kapitaliserede, naagtet de ere af en saadan Betskaffenhed, at Finansudvalget Mæret eller et Par Aar isorveien havde fundet det nødvendigt at indstille til Regjeringen, om den vilde undersøge, om ikke disse Tilskud aldeles burde bortfalde, — naar alt dette er saa, saa foreligger der her en Sag af en saadan Vigtighed, at det vilde være høist befynderligt, om vi, der sidde her som Vogtere af Statskassens Interesser, ikke skulde finde, at den fortjener en nærmere Undersøgelse i et Udvalg. Det synes mig rigtigt nok, at det vilde være aldeles usorvarligt overfor dem, der have sendt os til denne Sal, og jeg vil tillige sige overfor Regjeringen; thi, som allerede flere Gange er sagt, der er fra forskellige Sider udtalt den Overbeviisning eller ialtfald Formodning, at Regjeringen har vist sig altfor høimodig overfor Hovedstaden og ikke varetaget Statskassens Interesser, saaledes som det navnlig under de nuværende Forhold, men vel sagtens under alle Forhold, kunde kræves. Men naar saadanne Røster ere komne frem, er det ligesom frem i Regjeringens egen Interesse, at Sagen undersøges saa grundigt og nøiagtigt som muligt, saaledes at vi engang faae den størst mulige Klarhed over dette Spørgsmaal. Jeg har vel hørt, at man har sagt, at det var Finansudvalget, som skulde overveie denne Sag; men det er dog vist, at Finansudvalget har fuldt op af andre vigtige Anliggender, som det skal undersøge, og denne Sag er i